

Förmanden: De næste Forslag angaae den 14de Paragraph; dertil høre Forslagene under Nr. 17 og 25, hvilket sidste er et dobbelt Forslag, nemlig et principalt og et subsidiairt, samt endelig Forslagene under Nr. 26 og 27. De ville komme til Afstemning i den Orden, hvori de ere nævnte; den ene Deel af Forslagene under Nr. 25 falder iøvrigt sammen med Forslaget under Nr. 17.

Damkjær: Forslaget under Nr. 17 er kun en simpel Redactionsforandring, imod hvilken Forsamlingen vel Intet vil have at erindre. Det under Nr. 26 stillede Forslag er i sit Væsen heller ikke Andet, men jeg kan dog ikke Andet end fraraade Forsamlingen at gaae ind derpaa, da det vilde være mindre correct her at tale om Dommere i et Tilfælde, som ogsaa skal anvendes paa de collegiaalt sammensatte Retter, der bestaae af flere Dommere, men som ved Spørgsmaal som dette repræsenteres af en Undersøgelsesdommer. Hvad Forslaget under Nr. 27 angaaer, da kunne vi paa ingen Maade anbefale det; det gaaer ud fra, at enhver Fristidelse afgav en Kjendelse for, at Tiltalen havde været ubesøiet, ubegrundet og urigtig, men det er aldeles at misforstaae den Action, den Befaling om, at det skal undersøges ved Domsolene, om Noget er strafværdigt eller ikke: der kan have været overmaade grundet Dypfordring, ja Pligt for Justitien til at foranledige en Tiltale, og denne Tiltale kan dog lede til Fristidelse. Havde de ærede Forslagsstillere indskrænket sig til de Tilfælde, hvor den Bedkommende var frifunden for ubesøiet Tiltale, troer jeg vistnok, at de Herrer, som have stillet Forslaget tilligemed mig, vilde have været tilbøielige til at gaae ind derpaa, ligesom ogsaa et saadant Forslag vilde have havt nogen Analogie i den nu bestaaende Lovgivning; men at vedkjende os en Sætning, hvorefter enhver Tiltale skulde erkjendes som en Retstrænkelse, der berettigede til Erstatning, naar den ledede til Fristidelse, det kunne vi paa ingen Maade, og det vilde ogsaa staae i den skarpeste Strid med vor nuværende Lovgivning. Jeg maa tilstaae, jeg veed ikke, hvorfor Scribenten, naar han var sat under Tiltale for Tyveri og blev aldeles frifunden; ikke skulde have noget Vederlag, me-

dens han, naar han var sat under Tiltale, maastee endog for en meget ringe Pressesforseelse, og blev frifunden, skulde have Erstatning; det kan jeg ikke Andet end finde urigtigt.

Grundtvig: Jeg har virkelig meget bedre Tanker om den ærede Ordførers Forstand, end at jeg skulde troe ham paa hans Ord, at han ikke kunde forstaae, hvorfor en Scribent mere skulde have noget Vederlag, naar han var med Urette tiltalt for sin boglige Virksomhed, end om han havde været tiltalt for Tyveri, thi Tyveri er jo ikke Noget, der saaledes kan uwitterligt træffe os i vor daglige Haandtering, uden at vi gjorde Tyveri til vort Haandværk; derimod, naar Scribentvæsenet virkelig er en Næringsvei, saa skulde jeg dog mene, at det er en betydelig Forskjel, dersom jeg tiltales for en Feil, jeg skal have begaaet derved, og denne Tiltale for kortere eller længere Tid kan sætte mig aldeles ud af min Næringsvei, jeg skulde troe, det var noget ganske Andet, end om jeg havde været tiltalt for at være begingret og saa blev frifundt. Dernæst er det, her er foreslaet, jo ingeniunde, at det skulde være enhver Fristidelse, som skulde føre Saadant med sig (Damkjær: Jo!); der er udtryffeligt sagt „frifjendes den Tiltalte aldeles“ (Damkjær: Ja!). Ja, det kan gjerne være, at efter det juridiske Sprog „aldeles“ ikke gjør Noget, men det er da virkelig en Feil ved det Sprog, som man ikke kan gjøre ved, man ikke tidligere har opdaget, thi jeg har netop meent, at, naar man sagde „aldeles frifjendes“, saa maatte det godt kunne forstaaes, ligesom jeg dog troer, at Juristerne vilde have forstaaet det, naar Forskjellen var imellem at frifjendes for videre Tiltale og aldeles at frifjendes, og jeg troer dog, at de gjøre den Forskjel (Ja!); de kjende altsaa dog Forskjellen imellem tildeels og aldeles, hvad jeg ogsaa matte troe. Naar derfor den ærede Ordfører havde sagt, at dette aldeles maatte forstaaes saaledes, at det kun skulde træde i Kraft, naar Tiltalen var erklæret for ubesøiet, saa skulde jeg ikke have det Mindste derimod at indvende, men at han derimod, fordi dette Udtryk ikke er brugt, mener, at han kan erklære Forslaget for aldeles uantageligt, og dog sige, at han og hans ærede Venner